

Cara Hunterová

Pátý případ inspektora Fawleyho

Sexuální obtěžování
na akademické půdě.
Je vám jasné, jak to bylo?
Zamyslete se znovu.

Celá pravda

Více než
1 milion
prodaných
výtisků
série

HOST

Přeložila
Markéta Polochová

Cara Hunterová

Pátý případ inspektora Fawleyho

Sexuální obtěžování
na akademické půdě.
Je vám jasné, jak to bylo?
Zamyslete se znovu.

Celá pravda

BRNO
2022

The Whole Truth

Copyright © Shinleopard Ltd, 2021

Cover pictures from open sources

Translation © Markéta Polochová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1189-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-1190-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1191-4 (MobiPocket)

Judith

Výjimečné ženy

Fawleyho vyšetřovací tým

Toto je pátý díl série s vyšetřovatelem Adamem Fawleyem, pokud se s ním dnes ale setkáváte poprvé, mohl by se vám hodit krátký přehled klíčových členů jeho týmu, abyste byli v obraze. A začneme samozřejmě tím hlavním...

JMÉNO	<i>DETEKTIV INSPEKTOR ADAM FAWLEY</i>
VĚK	<i>46</i>
VDANÁ/ ZENATÝ?	<i>ANO, MANŽELKA ALEX, 44, PŘÁVNIČKA, PRACUJE V OXFORDU</i>
DĚTI?	<i>JEJICH DESETILETÝ SYŇ JAKE SI VZAL PŘED DVĚMA LETY ŽIVOT. OBA RODIČE TO ZNIČILO, DOMNÍVALI SE, ŽE UŽ NIKDY NEBUDOU MOCT MÍT DALŠÍ DÍTĚ. TEĎ VŠAK ALEX ZNOVU OTĚHOTNĚLA...</i>
OSOBNOST	<p><i>INTROSPEKTIVNÍ, VŠÍMAVÝ, INTELIGENTNÍ, NAVENEK ODOLNÝ, UVNITŘ KŘEHKÝ. JE MU JEDNO, ŽE ALEX VYDĚLÁVÁ VÍC, A KDYŽ SI VEZME VYSOKÉ PODPÁTKY, JE VYŠŠÍ NEŽ ON. MÁ SKVĚLOU DEDUKCI, ALE POKUD JDE O VZTAHY NA PRÁCOVIŠTI, OBČAS SE CHOVÁ JAKO SLON V PORCELÁNU. JE SOUCITNÝ A FÉROVÝ, ALE MÁ I ŠPATNÉ VLASTNOSTI: DOVEDE BÝT NETRPELIVÝ A VZNĚTLIVÝ. VYRŮSTAL NA PONURÉM PŘEDMĚSTÍ SEVERNÍHO LONDÝNA. JE ADOPTOVANÝ, NA COŽ PŘIŠEL ÚPLNOU NÁHODOU — RODIČE SE O TOM PŘED NÍM DODNES NEZMÍNILI.</i></p> <p><i>NESLEDUJE TELEVIZNÍ KRIMINÁLKY (ZLOČINŮ MÁ DOST V PRACOVNÍ DOBĚ), POSLOUCHÁ OASIS, BACHA A ROXY MUSIC (ALEX MU JEDNOU ŘEKLA, ŽE VYPADÁ JAKO BRYAN FERRY, NA COŽ OPÁČIL: „KĚŽ BY.“). KDYBY CHOVAL ZVÍŘE, VYBRAL BY SI KOČKU (NIKDY ALE ŽÁDNOU NĚMĚL). Z VIN MÁ NEJRADEJI MERLOT, Z JÍDEL ŠPANEĚLSKOU KUCHYŇI (AŽ PŘÍLIŠ ČASTO SE OVŠEM LÁDUJE PIZZOU). JEHO OBLÍBENÁ BARVA — SVĚTE, DIV SE — JE MODRÁ.</i></p>

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT CHRIS GISLINGHAM (NEDÁVNO POUVÝŠIL)
VĚK	42
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, MANŽELKA JANET
DĚTI?	BILLY, NECELE DVA ROKY
OSOBNOST	VESELÝ, SRDEČNÝ, SLUŠNÝ, PRACANT. ZAPÁLENÝ FANOUŠEK CHELSEA. „V SOUVISLOSTI S GISLINGHAMEM OBVYKLE PADAJÍ VÝRAZY JAKO ‚SILNÝ‘ NEBO ‚ROBUSTNÍ‘, A ZDALEKA NEJEN PROTO, ŽE SE ČÍM DÁL VÍC ZAKULACUJE. KAŽDÁ KRIMINÁLKA POTŘEBUJE ČLOVĚKA, JAKO JE ON. A KDYBYSTE SE TOPILI, PŘÁLI BYSTE SI, ABY ZA ZÁCHRANNÉ LANO TAHL PŘÁVĚ GISLINGHAM.“

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL GARETH QUINN (NEDÁVNO DEGRADOVÁN Z DETEKTIVA SERŽANTA POTĚ, CO SE ZAPLETL S PODEZŘELOU)
VĚK	36
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANI OMYLEM
DĚTI?	—
OSOBNOST	DOMYŠLIVÝ, AMBICIÓZNÍ, HEZOUN. PRO JEHO POPIS POUŽÍVÁ FAWLEY FORMULACE JAKO „DOKONALE PADNOUCÍ OBLEK A DVOUDENNÍ STRNIŠTĚ“ NEBO „PO FUNKCI DETEKTIVA SERŽANTA ŠEL JAKO SLEPICE PO FLUSU — NA VTEŘINU NEZAVÁHAL, CHTĚL SE BLÝSKNOUT“.

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL ERICA SOMEROVÁ
VĚK	29
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE, ALE NEDÁVNO ZAČALA CHODIT S DETEKTIVEM INSPEKTOREM GILESEM SAUMAREZEM SLOUŽÍCÍM U HAMPSHIRSKÉ POLICIE
DĚTI?	—
OSOBNOST	VYSTUDOVALA ANGLICKÝ JAZYK A LITERATURU, A NEŽ SE DALA K POLICII, UČILA NA STŘEDNÍ ŠKOLE (V PRVNÍ KNIZE MÁ HODNOST STRÁŽMISTRA A PRACUJE JAKO UNIFORMOVANÁ POLICISTKA). JEJÍ PŘÍJMENÍ JE PŘESMYČKOU JMÉNA MORSE — MÁ OSOBNÍ POKLONA NEJVĚTŠÍMU OXFORDSKÉMU DETEKTIVOVÍ VŠECH DOB! FAWLEY O NÍ ŘÍKÁ: „VIDÍM, JAK JI MUŽI AUTOMATICKY PODCEŇUJÍ, PROTOŽE JE HEZKÁ A MÁ NA SOBĚ UNIFORMU, A TARY UNÍMÁM, ŽE ONA SI TOHO VŠÍMÁ A OBRACÍ TO VE SVŮJ PROSPĚCH.“

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL VERITY EVERETTOVÁ
VĚK	33
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE, ALE MÁ KOCOURA (JMÉNEM HECTOR)
DĚTI?	—
OSOBNOST	V OSOBNÍ ROVINĚ NEKONFLIKTNÍ, V PRÁCI NEKOMPROMISNÍ. SCHÁZÍ JÍ SEBEDŮVĚRA, KTEROU BY VZHLEDEM KE SVÝM SCHOPNOSTEM MĚLA MÍT (ČEHOŽ SI JE FAWLEY VELICE DOBRĚ VĚDOM). „MOŽNĚ VYPADÁ JAKO PĚTATŘICETILETÁ SLEČNA MARPLOVÁ, ALE JE TAKY TAK HOUŽEVNATÁ. ANEB JAK VĚDYCKY ŘÍKÁVÁ GISLINGHAM: EV MUSELA BÝT V MINULÉM ŽIVOTĚ BLADHAUND.“

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL ANDREW BAXTER
VĚK	38
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO
DĚTI?	—
OSOBNOST	NIJAK ANGAŽOVANÝ, ALE SPOLEHLIVÝ. UMÍ TO S POČÍTAČI, PROTO MÁ ČASTO NA STAROSTI TECHNICKOU STRÁNKU VĚCI. „UDĚLANÝ CHLAP V PONĚKUD TĚSNÉM OBLEKU. KOŠILE SE MU MEZI KNOFLÍČKY MÁLINKO ROZEVRÍÁ. PLEŠATÍ A POPADÁ DECH — TAKŽE JE NA NEJLEPŠÍ CESTĚ UHNAT SI VYSOKÝ TLAK.“ VYPADÁ BEZMÁLA NA PĚTATŘICET, ALE NEJSPIŠ MU BUDE TAK O PĚT LET MÍŇ.

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL ANTHONY ASANTE
VĚK	32
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE
DĚTI?	—
OSOBNOST	BEZPROBLÉMOVĚ STUDIUM, BEZPŘÍMÝ NÁSTUP K POLICII, V TÝMU JE NOVÝ, DO OXFORDU HO NEDÁVNO PŘEVELELI Z METROPOLITNÍ. MÁ POHÁDKOVĚ BOHATÉ RODIČE, JEHO OTEC JE BÝVALÝ DIPLOMAT V GHANĚ. FAWLEY O NĚM ŘÍKÁ: „JE SVĚDOMITÝ, CHYTRÝ, PO TECHNICKÉ STRÁNCE SKVĚLE VYBAVENÝ. UDĚLÁ, CO SE MU ŘEKNE, A INICIATIVU PŘEVZME PŘESNĚ TEHDY, KDYŽ MÁ. PŘESTO JE NA TOM CHLAPOVI NĚCO, CO NEDOKÁŽE ROZKLÍČOVAT. POKAŽDĚ KDYŽ SE MI ZDÁ, ŽE UŽ TOMU ZAČÍNÁM PŘICHÁZET NA KLOUB, NĚČÍM MĚ ZÁSKOČÍ.“

Ostatní členové týmu: Alan Challow, Nina Mukerjeeová a Clive Conway z forenzního oddělení, patolog Colin Boddie a Bryan Gow, psycholog se zaměřením na profilování zločinců.

Prolog

Takže víš, co máš dělat?

Jo, všechno jasný

Víš určitě, že do toho chceš jít?

Jak to myslíš? Máš snad nějaký lepší nápad?

Jen se ptám. Protože jestli se něco posere...

Nic se neposere, když uděláš, co jsem ti řekl

Cajk, jasný, chápu

Nechtěl bych to po tobě, kdybych měl jinou možnost

Tihle lidi jako F. — myslej si, že jim všechno projde. Na nikom jiným jim ani trochu nezáleží

Je načase, aby někdo přehodil výhybku

Myslel jsem, že seš pro...?

To jo, ale tohle je víc
než jen oko za oko

Mnohem víc

Je to jedinej způsob, jak se ujistit,
že už se to nebude nikdy opakovat

To snad chápeš, ne?

Jo, to chápu

Chceš se pomstít

Tohle už jsme probírali.
Nejde mi o pomstu

Ale o spravedlnost

Adam Fawley

7. července 2018

13:15

„Ještě bublinky? Kdo si dá? Co ty, tati? Řídit nebudeš, takže žádné výmluvy.“

Stephen Sheldon se usměje na dceru, která se nad ním sklání s lahví šampaňského v ruce. „Ále, tak mi nalij. Jediné pozitivní na stáří je, že si nemusíš dělat těžkou hlavu s těmi zatracenými vládními směrnicemi ohledně řízení pod vlivem.“

Jeho žena mu věnuje ironický, ale chápavý pohled. Oba vědí, že kvůli svému zdraví by to s alkoholem neměl přehánět, ale dnes má narozeniny, tak ať si taky trochu dopřeje.

Nell Heneghanová se nahne a dolije mu plnou sklenici. „Sedmdesát není žádný věk, tati. Zvlášť v dnešní době.“

„To vysvětluj mým kloubům,“ pronese Stephen a krátce se zasměje. Nell postupuje dál a všem dolévá.

Natáhnu se a pod stolem vezmu Alex za ruku. Cítím, jak se jí jemná látka šatů lepí na vlhkou kůži na stehně. Bůh suď, jaké to asi je, být v tomhle vedru v pětatřicátém týdnu. Nad horním rtem se jí lesknou krůpěje potu a na čele mezi obočím se jí udělala drobná vráska, které si ostatní nejspíš ani nevšimnou. Měl jsem pravdu: je toho na ni moc. Říkal jsem jí, že to nemusíme dělat — nikdo nečekal, že akci bude zařizovat ona, navíc v tomhle počasí, a Nell se nabídlá, že se o všechno postará —, jenomže Alex trvala na svém. Tvrdila,

že teď je řada na nás a že by nebylo fér po sestře chtít, aby organizovala oslavu dva roky po sobě. To ale nebyl skutečný důvod. Ona to ví, já to vím. S postupujícím těhotenstvím se Alexin svět smršťuje: prakticky teď nevychází z domu a na dvacetikilometrovou cestu autem do Abingdonu raději hezky rychle zapomeňte. Nell jsem to zdůvodnil tak, že Alex má strach o dítě. Přikývla a svěřila se mi, že to v pokročilém stadiu těhotenství měla stejně. Navíc je přirozené, dodala, že je Alex obezřetná. A měla pravdu. Tedy měla by ji, kdyby šlo jenom o tohle.

Nelliny děti jsou na zahradě a hrají se psem fotbal. Strídají se ve střelení trestných kopů. Je jim jedenáct a devět. Dětem. Jakeovi by bylo dvanáct. Už by nebyl malý chlapec, ale ještě zdaleka ne dospělý muž. Dávno předtím, než Alex podruhé otěhotněla, jsem se občas přistihl, že si představuju, jak by se svými bratranci asi vycházel. Jake se o sport nikdy moc nezajímal, ale kdyby tady teď byl, hrál by si s nimi? Napůl doufám, že ano, třeba jen proto, aby se zachoval mile, udělal radost mámě, nebo proto, že měl rád psy.

Jenže pak je tu jiná moje část, která si přeje, aby byl stejně nevstřícný a svéhlavý jako každý jiný dvanáctiletý kluk. Dostal jsem tu nejtvrďší životní lekci — z vlastní zkušenosti vím, jak snadno si člověk idealizuje dítě, které už tady není.

Audrey Sheldonová se ke mně otočí. Vyměníme si rychlý pohled — její je laskavý, můj trochu rozpačitý. Nikdo nechápe tak jako Alexini rodiče, čím jsme si museli projít, když jsme o Jakea přišli, ale Audreyin soucit mi připomíná citronový cheesecake — je dobrý, ale nesmí ho být moc. Vstanu a začnu sbírat talíře. Nellin manžel Gerry se mi trochu vlažně pokusí pomoci, ale přátelsky mu položím ruku na rameno a vtlačím ho zpátky do židle.

„Přinesli jste všechno jídlo. Tohle nech na mně.“

Když Alex odebírá dezertní talířek, vděčně se na mě usměje. Otec na ni posledních deset minut jemně naléhal, aby to „pěkně všechno spořádala“. Některých návyků se rodiče nikdy nezbaví. Moje matka mi dělá to samé. A za dvacet let budu totéž dělat zase já. Když bůh dá.

Nell je v kuchyni, láduje nádoby do myčky, a přestože to dělá úplně špatně, ovládnou se a nezasáhnou. Jenom bych ji vytočil. Alex tvrdí, že myčky jsou jako barbecue — chlapi se prostě musejí motat okolo. Když mě Nell uvidí, usměje se. Mám ji rád, vždycky jsem měl. Je stejně chytrá a přímá jako její sestra. Mají s Gerrym fajn život. Dům (vilka, žádná polovina dvojdomku), zimní lyžování (Val d'Isère), pes (kříženec kokršpaněla a pudla, ale soudě podle těch obrovských tlap přinejmenším ze čtvrtiny lední medvěď). Je pojistný matematik (Gerry, ne ten pes), a mám-li být upřímný, Dino mi odjakživa připadal mnohem zajímavější, ale nikdy jsem to nikomu nepřiznal.

Nell si mě významně prohlíží. Je mi jasné, co to znamená: chce si promluvit. A protože je to Nell, jde rovnou k věci. Stejně jako její sestra.

„Dělám si o ni trochu starosti, Adame. Nevypadá dobře.“

Zhluboka se nadechnu. „Chápu, co máš na mysli, a to pekelné vedro jí rozhodně nepřidává, ale chodí na pravidelné prohlídky. Mnohem častěji než většina žen v podobné situaci.“

Pravda, většina žen v její situaci neskončila v nemocnici kvůli vysokému tlaku a nenařídili jim naprostý klid na lůžku.

Nell se nakloní nad linku, natáhne se pro utěrku a otře si ruce. „Jídla se skoro ani nedotkla.“

„Opravdu se snažím...“

„A vypadá hrozně vyčerpaná!“

Nell se na mě mračí. Protože ať už je za tím cokoli, zákonitě to musí být moje vina, ne snad? Ben na zahradě skóruje

a začne s tričkem nad hlavou pobíhat po trávníku. Nell na něj vrhne letný pohled a potom se obrátí zpátky ke mně.

Zkusím to ještě jednou. „Nespí moc dobře, však sama nejlíp víš, jaký je poslední trimestr. Jako by se nedokázala pořádně uvelebit.“

Jenomže Nell se dál mračí. Nicky začal ječet, že Ben podváděl. Gerry se zvedne, přejde k oknu a takovým tím okázale rodičovským tónem, o němž jsme všichni prohlašovali, že ho nikdy nepoužijeme, kluky napomene, aby si hezky hráli. Další věc ohledně rodičovství, která se očividně nemění.

„Poslyš,“ řeknu, „není snadné to skloubit s prací, ale dělám kolem domu, co se dá. Jednou týdně k nám navíc dochází uklízečka a ta se postará o zbytek.“

Nell se otočí ke klukům. „Mluvila jsem s Alex,“ pronese, aniž se na mě podívá. „Říkala, že spí v hostinském pokoji.“

Přikývnu. „Abych ji nebudil. Zvláště teď, když čtyřikrát týdně vstávám v nekřesťanskou hodinu a vyřáším do té zatracené posilovny.“

Nell se ke mně otočí. „Takže ti pořád dělá potíže přestat?“

Dívá se na mě vážně, ale ne zle: taky kdysi kouřila. O náhražkách za nikotin ví úplně všechno.

Zmůžu se na chabý úsměv. „Je to naprd. Ale zvládnou to.“

Prohlédne si mě od hlavy až k patě. „Jak vidím, nese to ovoce. Svědčí ti to.“

Rozesměju se. „Což je s podivem, když spráskám jednu krabičku mentolek Polo každou hodinu.“

Následuje pauza, potom se Nell usměje. Konečně. Ale je to posmutnělý úsměv. „Prostě se o ni starej, Adame, jasný? Je pekelně vystresovaná — to malé pro ni hrozně moc znamená. Nevím, co by dělala, kdyby...“ Zarazí se, kousne se do rtu a odvrátí zrak.

„Koukni, Nell, nedovolím, aby se Alex něco stalo. Teď ani nikdy jindy. To přece víš, ne?“

„Psali to v novinách,“ řekne nakonec. „Pustili ho, že? Gavina Parrieho.“

„Jo, pustili.“ Přiměju ji, aby se na mě podívala. „Ale je venku na podmínku a musí dodržovat přísná pravidla: kam má povoleno jít, s kým se smí stýkat.“

Zachvěje se jí ret. „A dostal i takové to sledovací zařízení? Takže pořád vědí, kde je? Můžou ho sledovat čtyřicet hodin denně?“

Zavrtím hlavou. „Většina z nich takhle nefunguje. Aspoň prozatím. Zařízení jsou spojená s adresou trestaného, a když se dostane mimo povolený okruh, spustí se poplach a sledovací služba se o tom dozví.“

„Gerry říkal, že kdyby se sem jenom přiblížil, a nemusel by při tom ani dojít až k domu, pomaže zpátky do vězení dřív, než bys řekl švec. Je to tak?“

Zhluboka se nadechnu. „Ano, to je pravda.“

„Proč by tak nesmyslně riskoval?“ Chce, abych s ní souhlasil, abych zmírnil její obavy. „Přece není idiot. Mohl by si tím všechno podělat.“

„To je taky pravda.“

Povzdechne si. „Promiň. Asi si říkáš, že přeháním a zbytečně hysterčím. Ale když já nemůžu dostat z hlavy všechny ty výhrůžky, které vykřikoval u soudu...“

Nejspíš vůbec netuší, jak těžké je být tím chlapem, kterého ve mně chce vidět. Ale pokusím se. „Jenom si vybijel vztek, Nell. Děje se to pokaždé. A nemyslím si, že hysterčíš. Každá rodina si dělá starosti, když propustí vězně, který je s ní nějak spjatý. Ostatní oběti si teď procházejí tím samým.“

„Aspoň že má Alex tebe,“ řekne Nell a nejistě se na mě usměje. „Svého vlastního poldu a soukromého ochránce.“

Necítím se na to, abych jí odpověděl, ale to naštěstí ani nemusím. Jemně mi položí ruku na paži a natáhne se pro horu talířů. „Měli bychom jít zpátky za nimi, než se začnou divit, co nám tak dlouho trvá.“

Když se vracím do jídelny, přemýšlím, jak by mluvila, kdyby znala celou pravdu.

Gavin Parrie není žádný idiot, v tom se Nell nemýlila. A má sakra co ztratit, i v tom měla pravdu. Jenomže má taky důvod. Důvod, který by mu možná mohl za to riziko stát.

Pomstu.

Protože on si tenkrát u soudu jenom nevybýjel vztek.

Je vinen. Ví to on, vím to já. Jenže je tu ještě jedna věc, kterou víme oba.

Totíž že Gavina Parrieho odsoudili na základě křivé výpovědi.

. . .

Daily Mail

21. prosince 1999

„Pouliční násilník“ dostal doživotí

Soudce označil Gavina Parrieho za „zvráceného ďábla bez známek studu“

John Smithson

Po devítidenním procesu v Old Bailey poslal včera soud muže přezdívaného „Pouliční násilník“ do vězení na doživotí. Soudce Peter Healey označil Parrieho za „zvráceného ďábla bez známek studu“ a doporučil, aby si odsouzený odseděl minimálně patnáct let. Vynesený rozsudek vyvolal pobouření a Parrieho příbuzní na galerii častovali soudce i členy poroty nadávkami.

Parrie od samého začátku tvrdil, že je nevinný a že mezi lednem a prosincem 1998 neznásilnil ani se nepokusil znásilnit sedm mladých žen v Oxfordu a jeho blízkém okolí. Jedna z obětí, devatenáctiletá Emma Goddardová, spáchala několik měsíců po svém napadení sebevraždu. Parrie trvá na tom, že to na něj ušila policie Thames Valley. Když ho odváděli, vyhrožoval smrtí detektivovi, který sehrál v jeho zatčení klíčovou úlohu. Parrie se nechal slyšet, že ho „dostane“ a že on i jeho rodina „stráví zbytek života ve strachu“. Policista, o kterém mluvil — detektiv seržant Adam Fawley —, si za práci na případu vysloužil pochvalu od policejního náčelníka.

Detektiv superintendant Michael Oswald z policie Thames Valley je přesvědčený, že odsouzený pachatel je skutečným viníkem, a potvrdil, že se v rámci vyšetřování, které se postupně rozšířilo na celý kraj, neobjevil žádný jiný odpovídající podezřelý. „Jsem hrdý na svůj tým, který odvedl prvotřídní práci. Dělalí nemožné, aby pachatele těchto úděsných zločinů dopadli a vydali spravedlnosti, a je zcela nepřijatelné, aby se nyní stali terčem výhrůžek nebo ponižování. Policisté dennodenně riskují své životy, aby chránili veřejnost, a mohu vás ujistit, že my zase uděláme všechno pro to, aby oni i jejich rodiny byli v bezpečí.“

Matka Emmy Goddardové Jennifer promluvila po vynesení rozsudku k novinářům a řekla, že dceru už jí nic nevrátí. Přesto doufá, že Emma nyní konečně odpočívá v pokoji, protože ví, že muž, který jí zničil život, za svůj čin zaplatí.

• • •

Seržant Paul Woods tráví odpoledne službou na vrátnici na policejní stanici St. Aldate a vůbec se mu to nelíbí. Poslední dny tu pobývá nepřiměřeně často, jenže civilní vrátná je na dovolené, policista, který jí zastupuje, má střevní potíže

a Woods si vytáhl nejkratší sirku. Je to fakt za trest. Tak předně je vedro na padnutí. Na BBC Oxford hlásili, že dnešní maxima můžou atakovat hranici třiceti stupňů. Třiceti stupňů! Nestoudný hic, tak to je. Woods otevřel hlavní dveře na ulici, ale dovnitř proudí akorát výpary z aut. A taky lidi. Dobrá polovina z nich jen hledá úkryt, kde by se na chvíli schovali před žhnoucím sluncem — je jisté, že u stojanu s letáčky se ještě nikdy netísnilo tolik případných zájemců. Jindy trvá týdny, než ho musejí doplnit, ale najednou jim došly všechny brožurky s návody typu *Jak ochránit svůj dům před zloději* nebo *Na co byste si při nákupu na internetu měli dát pozor*. Zrovna teď se kolem motá další skupina nadšenců. Od pohledu turisté, většinou z Číny.

Woods koukne nahoru na hodiny. Zbývá ještě dvacet minut, než si bude moct dát pauzu. Lidé u stojanu se mezi sebou o něčem dohadují. Jedna žena ukazuje na Woodse. Zdá se, že sbírá odvalu, aby za ním zašla a promluvila s ním. Woods se napřímí — s jeho skoro sto devadesáti centimetry a sto kily živé váhy už to znamená slušnou dávku autority. Ne že by se tu ženu snažil úplně odradit, to ne, ale z neblahé zkušenosti ví, že u podobných otázek skoro vždycky vyčtete odpověď z prachobyčejné mapy. A vězte, že za ty roky už se zbloudilým turistům něco naradil.

Jak se ukáže, zachrání ho řinčení telefonu. Zrovna když se ta Číňanka vydá jeho směrem, začne přístroj vyzvánět. Volá spojovatelka — další civilistka, Marjerie nějak. Asi si taky vytáhla nejkratší sirku.

„Seržante Woodsi, můžete prosím přijmout jeden hovor? Zkoušela jsem kriminálku, ale tam to nikdo nebere. Volají z Edith Launcelevoové.“

Woods vezme do ruky tužku a v duchu zakleje. Štve ho, že nikdy přesně neví, jak se to zatracené místo píše. Kdo měl

ten pitomý nápad nazvat univerzitní kolej po někom, jehož jméno nedokáže vyhláskovat živá duše?

„Tak dobře,“ řekne s povzdechem. „Přepojte mi to.“

Pak významně zvedne ruku na znamení, že se mají Číňani stáhnout, jako by měl na drátě samotného policejního náčelníka.

„Seržant Woods? Tady Jancis Applebyová, kolej Edith Launceleové.“

Žena na druhém konci mluví tak úsečným tónem, že se podvědomě narovnáte.

„Co si přejete, paní Applebyová?“

„Chce s vámi mluvit Hilary Reynolds.“

Řekne to tak, jako by i ten poslední poskok měl vědět, kdo to je. A má recht, to jméno je mu povědomé, ale zrovna teď si za živého boha nemůže vzpomenout, kde ho slyšel...

„Z oxfordské koleje,“ dodá žena energicky. „Děkanská pozice. Kdybyste náhodou nevěděl. Chvilíčku vydržte.“

To Woodse probere úplně. Z děkanátu? Vážně? Co může být tak důležitého, že se k telefonu dostaví někdo tak vysoce postavený? A co vůbec dělá o víkendu v kanceláři?

Linka na druhé straně znovu ožije.

„Seržant Woods?“

Automaticky očekával ženský hlas. Na chvíli se mu nedostává slov, než si uvědomí, že jméno Hilary nemusí být nutně ženské.

„Promiňte, pane děkane, mohl byste to zopakovat?“

„Říkal jsem, že budu bohužel muset ohlásit jistý incident, do nějž je zapojen náš student.“

Woods přimhouří oči: incident může znamenat stovky různých prohřešků od drobných přestupků až po hrdelní zločiny.

„O jaký incident se jedná?“

Muž na druhé straně se nadechne a vydechne: decentně, jako vzdělanec, a přesto maličko popuzeně. „O vážný incident, seržante. Víc vám v tuto chvíli opravdu nemohu říct. Mohl byste mě spojit s detektivem inspektorem Adamem Fawleym?“

• • •

V Boars Hill je taky pěkné vedro, ale tady nahoře působí parno mnohem snesitelněji. Částečně za to může nadmořská výška, ale dost pomáhá i desetimetrový bazén s velkoryse vybaveným barem. Ten taky znamená vyšší úroveň, jen v trochu jiném smyslu. Jistě, s ohledem na adresu domu nemusí člověk pracovat jako detektiv, aby odhadl, co ho asi čeká. Přesto Gareth Quinn tiše hvízdá překvapením, když uviděl, co se skrývá za kovanou železnou bránou, jež se tiše otevřela před jeho Audi A4, které si pro tuhle příležitost nechal čerstvě umýt a kompletně vyčistit. Dobrý akr trávníku (také čerstvě posekaného pro tuto příležitost, ale o tom Quinn nemohl vědět), parter s pomerančovníky a rozesetými staveními, která by realitní makléř patrně nazval „užitečnými skladovacími prostory“ a která stojí decentně odsunutá do pozadí, aby nerušila výhled na ohromné neopalladiánské sídlo a dechberoucí výhled do okolí. Scenerii sice narušuje několik stavebních jeřábů, ale pohled na věžičky domů, které leží dole pod ním a tiše si sní v mihotavém odpoledním horku, se nijak neliší od toho, který kdysi vídal Matthew Arnold.

Když se Quinn s Maisie seznámil, neměl zdání, že její rodiče jsou takhle zazobaní. Na první pohled to byla jen další holka s vlasy staženými do ohonu, francouzskou manikúrou, jemným úsměvem a zvláštní výslovností samohlásek. Quinn takovým slečnám říká avokáda: jsou zralé, k nakous-

nutí a nedočkavé, až si na nich někdo pochutná. Což se v tomto případě projevilo hned na prvním rande, kdy s ním Maisie skočila do postele. Trvalo neskutečných deset dní, než mu došlo, že je mnohem zajímavější než její navlas stejné předchůdkyně. Dokázala ho rozesmát, naslouchala mu, přitom mu nedala nic zadarmo a on nakonec musel vysvětlovat, co ho vedlo k některým rozhodnutím. To, jak svou motivaci popisoval, mnohdy překvapilo i jeho samotného. Navíc si uvědomil, což bylo podobně neskutečné, že ji má doopravdy rád, a to jak v posteli, tak i mimo ni. A proto — přestože při představě, že by se měl seznámit s rodinou některé své přítelkyně, dřív dostával anafylaktický šok — se s jejími rodiči nejen setkal, ale je pořád tady. Dlouho poté, co se s Maisie původně domluvili, že odejdou. Hovězí bylo propečené tak akorát, červené víno mělo jiskru a Ted a Irene Ingramovi rozhodně nejsou takoví, jak se na první pohled zdálo. Ano, mají hromadu peněz a nebojí se to dát najevo, což Quinnovi nijak nevadilo. Dobrou půlhodinu s Tedem kroužili kolem třaskavého tématu jménem brexit, než mu pan Ingram konečně prozradil, na čí straně stojí. Ihned poté si padli do náruče s úlevou, kterou můžou sdílet jen dva utiskovaní fandové oné změny. Protože přinejmenším v Oxfordu je „odchod“ zakázané slovo.

Takže celkově vzato se Quinn královsky baví. Ve chvíli, kdy zazvoní telefon, mu tichý hlas v hloubi mysli našeptává, že Maisie je jediná dcera Ingramových, a když už je nezbytné nějaké rodiče vyženit, tihle dva by nemuseli být až tak špatní. Na stole stojí Sauternes ročník 1996, vedle leží krabice s havanskými doutníky a Quinn před chvílí podal Maisie klíčky od svého auta. Což je, soudě podle jejího výrazu, další nečekaný krok. Když mu zazvoní mobil, dívka se na něj letmo podívá: podle vyzvánění to bude někdo z práce.

Quinn se natáhne pro telefon, rozhlédne se po přítomných a omluvně se usměje. „Moc se omlouvám, ale nevolali by, kdyby to nebylo opravdu důležité.“

Ted Ingram mávne chápavě rukou. „To je samozřejmost. Maisie nám vysvětlila, že se to může stát. Naprosto chápu. Máte důležitou práci.“

Irene Ingramová taktně odsune židli od stolu, Maisie vstane. Obě ženy začnou sbírat talíře a sklenice. Quinn popojde kousek dál do zahrady. Možná to dělá proto, aby chytil lepší signál, možná bude raději, když Ted Ingram neuslyší jeho momentální hodnot.

Po několika metrech to konečně zvedne.

„Detektiv konstábl Quinn.“

„Tady Woods.“ Quinn slyší v pozadí dopravní ruch. Woods určitě sedí na vrátnici. Kolega se sice omluví, že ho ruší v sobotu, ale z tónu jeho hlasu lze snadno vyrozumět, že když už musí o víkendu v práci trčet on, proč by sakra nemohl makat i někdo z kriminálky.

„Zrovna jsem po telefonu mluvil s děkanem koleje Edith Launcelevoové. Ptal se po Fawleym.“

Quinn se zamračí. „Co zavolat někomu, kdo je ve službě?“

„Zkoušel jsem to, ale zatím nic. Pardon.“

„Dobře, takže...“

Woods ho přeruší. „Samozřejmě bych volal nejdřív Gillinghamovi jako detektivu seržantovi, ale vzhledem k tomu, že bude až do středy pryč...“

Quinn jeho narážku ignoruje. Na dost nevybíravé útoky ohledně své degradace si dávno zvykl. Pravda, mohl se nechat přeložit, ale když se rozhodl, že to neudělá, věděl, že si to bude muset vyžrat až do dna. A někteří smělejší šprýmaři mu ten sešup často a rádi připomínali. No co, může si za to sám: nedokázal ho udržet v kalhotách a začal si něco s podezřelou.

Měl štěstí, že ho nevyhodili. Ale on jim ještě ukáže a získá povýšení zpět. Je to jenom otázka času. A vlastně — kdoví? — třeba zrovna tenhle telefonát znamená jízdenku nahoru. Teď když je Gis pryč, se Quinnovi naskýtá jedinečná šance, aby se předvedl.

„V pohodě,“ pronese nonšalantně. „O co jde? Co tam máš?“

Než Woods domluví, je Quinnovi jasné, že tenhle případ nabízí spíš pozlátko než ryzí zlato, ale to Ted Ingram nemusí vědět. V Quinnově podání se jedná o extrémně důležitý, přísně tajný případ vraždy vyžadující okamžitý zásah zkušeného policisty, který má před sebou hvězdnou kariéru. Jednoduše muže, našeptává mu šotek, jakého by Ingram rád uvítal do rodiny coby svého zetě. Quinn vypne hruď, zvedne bradu a zamíří po trávníku zpátky k bazénu.

• • •

Adam Fawley

7. července 2018

14:35

Telefonát od Quinna je asi to poslední, co bych čekal. Dnes jel navštívit rodiče své přítelkyně — nadělal spoustu řečí kolem toho, že o nic nejde, což podle mě značí pravý opak, ale takový už je Quinn. Dokud bude Gis pryč, zastupuje ho, ale v tuto chvíli nemáme na stole žádný velký případ — každopádně nic, co by vyžadovalo telefonát uprostřed víkendu. Napadne mě, že se Quinn rozhodl chopit šance a hrát sólo, ačkoli jsem mu dal jasně najevo, že se jedná jen o dočasný záskok, žádný návrat do funkce.

Když zavolá, všichni ještě sedíme v jídelně. Odpolední vedro dostoupilo vrcholu, ale Alexin táta má pořád dobrou

náladu — takhle upovídáného jsem ho neviděl už roky. Stephena jsem měl vždycky rád. Zvláštní úkaz, tihle rodiče z manželčiny strany: stejně staří jako vaši, koneckonců je můžete znát podobně dlouho, a když máte štěstí — jako já —, budou vám krýt záda, ale nebudou se míchat do vašich záležitostí. I kdyby jen proto, aby náhodou někomu nešlápli na kuří oko, protože taky chtějí mít klid.

Jakmile se telefon rozezvoní, střelí po mně Alex úzkostlivým pohledem, ale nic neřekne. Jednu ruku má položenou na břiše, ve druhé drží ubrousek a pohrává si s ním. Začíná být unavená. Budu muset pomalu naznačit hostům, že je čas jít.

Vyjdu na terasu a vezmu to.

„Quinne? Co se děje?“

„Omlouvám se, že vás ruším, šéfe. Mám sraz s Ev na koleji Edith Launcelevoové. Došlo tam k incidentu, do kterého se zapletl jeden student.“

Zamračím se — vím, že si Quinn momentálně dává sakra majzla, aby něco nepodcenil, ale to mi musí volat kvůli tomuhle? Jenomže pak si uvědomím, že většina studentů už odjela domů na prázdniny, takže určitě nepůjde o nějaké běžné opilecké výtržnosti prvaků.

„O co jde?“

„To ještě přesně nevíme.“

„Tak proč mi...“

„Děkan si prý vyžádal přímo vás. Jmenuje se Hilary Reynolds. Říká vám to něco?“

Vzdáleně. Matně si vzpomínám — že by konference před několika lety?

„Vygoogloval jsem si ho,“ pokračuje Quinn, „a zjevně je to nějaký vlivný advokát se zaměřením na lidská práva.“

Měl jsem pravdu, bylo to na té konferenci...

„Nedávno ho jmenovali do poradní parlamentní komise, která se zabývá doživotními tresty. Víte které, té, co ji řídí Bob O'Dwyer.“

Nic víc nepotřebuju: Robert O'Dwyer je policejní náčelník. Plusové body pro Quinna, že to ověřil, místo aby se do šetření vrhl po hlavě jako osamělý jezdec.

„Fajn, nejdřív odvezu tchány domů, ale můžu dorazit tak za hodinu.“

. . .

Kolej Edith Launceleveové — pro studenty zkráceně EL — se rozkládá na čtrnácti akrech zatravněné plochy mezi Banbury Road a Woodstock Road. Podle normálních měřítek nedaleko od města, ale v populativním mikrokosmu Oxfordské univerzity je asi stejně vzdálená od civilizace jako Vnější Mongolsko. Přes třicet let ji navštěvuje koedukovaný kolektiv, ale původně ji jako vzdělávací instituci pro mladé ženy založila jedna čino-rodá neprovdaná viktoriánská dáma, pro kterou nebylo nic nemožné. Pojmenovala ji po patronce nedalekého ženského kláštera Godstow z dvanáctého století, která byla podle všeho stejně energická i svěhlavá. Za svou více než stoletou existenci má kolej na kontě úctyhodnou řádku absolventek včetně několika generací žen, jež v sobě měly — musely mít — podobnou houževnatost. Quinn to nemůže vědět, ale matka konstábla Asanteho je jednou z nich. Teď stojí v čele firmy, která patří mezi sto největších společností obchodujících na londýnské burze, ale podobně úspěšné a průrazné ženy na obdobné pozici byste spočítali na prstech jedné ruky. V tom, že je kolej izolovaná od města a všech jeho svodů, viděla její nesmlouvavá zakladatelka nespornou výhodu, dnes je to však považováno za jasný zápor. Když Oxfordská univerzita pořádá

den otevřených dveří, musejí lidi z EL nakreslit na chodníky křídou šipky, aby středoškoláci z posledních ročníků tak daleko na sever vůbec trefili. Na druhou stranu má kolej jedno nezanedbatelné plus: prakticky kdykoli tu najdete volné místo k parkování. Maisie zastaví přímo naproti vrátnici a vypne motor. Quinn zůstane ještě chvíli sedět a dívá se na vstupní bránu.

„Jedna holka z našeho ročníku na Burgley Abbey sem šla studovat,“ řekne Maisie.

Quinn se k ní otočí. „Fakt?“

Maisie přikývne. „Říkala, že je to tu fajn, ale prý se tady nikdy necítila jako na Oxfordu. Jasně, teď už sem chodí i kluci a všechno, ale stejně si tu údajně připadala jako na dívčím internátu.“

Quinn se otočí zpátky ke škole. U hlavního vchodu postává skupinka studentů a baví se. V rukou sice drží složky i obligátní lahve s pitím, ale na krku mají pověšené kartičky se jménem a fotkou, takže to budou frekventanti letní školy, a ne místní. Tak či tak vypadají spokojeně. Usmívají se a sebestě hledí vstříc budoucnosti. Dokonale vyvážená směska pohlaví i ras. Klidně by je mohli vyfotit na titulní stránku univerzitní brožury.

„Mám počkat, než přijede tvoje kolegyně?“ zeptá se Maisie.

Quinn se k ní znovu obrátí. „Ne, nečekej. Ev bydlí jenom deset minut odtud — vlastně se divím, že tady ještě není.“ Otevře dveře. „Uvidíme se doma — kdybych se zdržel, zavolám.“

„Tak jo. Zatím pa.“

Maisie nastartuje, vyrazí a na křižovatce s hlasitým pištěním gum zahne doprava. Navzdory vysoké pořizovací ceně pneumatik se Quinn usměje. Tahle holka má drajv. Jezdí skoro stejně rychle jako on.

Přejde přes cestu zrovna v okamžiku, kdy Everettová parkuje svůj Mini Cooper na místě, které Maisie právě uvolnila. Quinn předpokládal, že sem ze svého bytu v Summertownu dorazí pěšky, ale možná ji zastihl někde mimo domov. Vidají se prakticky jenom v práci, a proto ho překvapí, co má Ev na sobě. Protože ať už dělala cokoli, vyžadovalo to šaty.

„Náramně šik,“ pronese Ev, když se k němu blíží, a kývne směrem k jeho plátěným kalhotám a růžové košili. „Doufám, žeš na ně udělal patričný dojem.“

Mohl by se urazit, ale místo toho se usměje. „Byli úplně paf,“ odpoví. „Zobali mi z ruky.“

Ev si povytáhne kabelku výš na rameno. „Tak o co tady jde?“

„O nějaký ‚incident‘. Prý nevolali na tísňovou linku, takže předpokládám, že nás nečeká žádná mrtvola. Woods říkal, že mluvil přímo s děkanem. Ten mu ale nechtěl nic prozradit, jenom pořád opakoval, že potřebuje mluvit s Fawleym.“

„Tak to zní vážně.“

Quinn přikývne. „Šéf už je na cestě. Prozatím toho víš tolik co já.“

Ev by jeden tip měla, ale rozhodne se nechat si ho pro sebe. Aspoň pro tuto chvíli.

Quinn jde ohlásit jejich návštěvu na vrátnici, ona čeká venku. Není potřeba, aby ho vodila za ručičku, zvláště když se naparuje v roli zaskakujícího detektiva seržanta. Skupinka u dveří už to rozpustila a nádvoří zůstalo prázdné. Na chodníku se povaluje několik flitrů a konfet. Poslední pozůstatky státních zkoušek. Ev cítí, jak z dlažebních kostek sálá teplo a přes tenké sandály ji zesponu hřeje do nohou.

„Takže,“ řekne Quinn, jakmile se k ní vrátí. „Říkali, že Reynolds má kancelář v prvním patře. Chodbou doprava a po schodech nahoru. Jeho sekretářka tam na nás bude čekat.“

• • •

Uvnitř je překvapivě chladno, ale parketová podlaha a ozvěna jejich kroků Ev z nějakého důvodu asociuje pach dezinfekce a blízkost hokejek. První patro je mnohem honosnější. Sekretářka už postává na chodbě a tváří se trochu podrážděně. Jako by na vteřinu přesně věděla, jak dlouho jim cesta od vrátnice měla trvat, a oni se do limitu rozhodně nevešli.

„Profesor Reynolds zrovna telefonuje, prosím, posaďte se. Nebude to trvat dlouho.“

Sekretářka se otočí ke svému stolu, jenomže nabízené židle mají takový ten punc sedátek, na kterých studentici čekají na pokárání v ředitelně, čímž k posezení zrovna nelákají. A Quinn jako by navíc nevydržel ani chvíli v klidu. Během následujících pěti minut si prohlíží zarámované fotografie akademického sboru. Konečně pípne interkom a sekretářka vstane.

„Tudy, prosím.“

Kancelář je skutečně působivá už svou velikostí. Dřevěné obložení, okna s výhledem do zahrady a další zarámované fotografie, tentokrát předchozích děkanek. Všechno jsou to ženy. Na rozdíl od muže, který k nim zrovna míří s napřaženou rukou.

„Hilary Reynolds. Vy musíte být detektiv seržant Quinn.“

Ev si všimne, že Quinn otevírá pusou, ale Reynolds pokračuje dál.

„Konstábl Everettová? Prosím, posaďte se.“

„Takže,“ řekne Quinn po chvíli. „Chtěl jste s námi mluvit?“

Reynolds svaští čelo. „Nemyslíte, že bychom měli počkat na inspektora Fawleyho?“

Quinn si mírně poposedne. „Říkal, že máme začít bez něj. Znáte to: víkendový provoz na cestách, spousta turistů...“

Reynolds se opře a spojí konečky prstů. „Celá situace je velice choulostivá!“

Quinn přikývne. „Rozumíme, pane děkane, ale dokud nebudeme vědět, o co tady jde...“

Everettová se podívá nejdřív na něj, pak na Reynoldsse. „Pokud to pomůže, podstoupila jsem výcvik na pomoc obětem sexuálního obtěžování.“

Reynolds se k ní obrátí. Nic neříká, ale z jeho výrazu Ev vyčte, že trefila do černého.

Potom si Reynolds odkašle. „Ano, konstáble Everettová, máte dobrý odhad. Skutečně se jedná o podobný problém.“

Everettová vytáhne notes. Quinn si sice může hrát na velkého šéfa, ale někdo to tu musí úplně obyčejně odmakat.

„Snad byste mi mohl poskytnout nějaké základní informace...? Předpokládám, že nikdo nepotřebuje okamžité lékařské ošetření.“

Reynolds prudce zavrtí hlavou. „Ne, nic takového.“

Quinn se posune na kraj židle. Evidentně má dojem, že by měl znovu převzít iniciativu. „Takže vám jako děkanovi koleje přišla oficiální stížnost?“

Reynolds přikývne. „V krátké době se rozběhne adekvátní interní vyšetřování tak, jak ho vyžaduje univerzitní protokol, ale vzhledem k okolnostem se mi zdálo vhodné okamžitě informovat i policejní orgány činné v trestním řízení.“

Zní to jako citát z poslední policejní příručky o politické korektnosti, pomyslí si Everettová a něco si poznamená. Tak hlavně aby byli všichni co nejvíc z obliga, že jo.

„Chápu,“ řekne Quinn. „Možná byste nám ten incident mohl popsat svými slovy. Povězte nám všechno, co o něm zatím víte. Mému kolegovi jste do telefonu říkal, že se týká jednoho studenta.“

Reynolds si začne pohrávat s něčím na stole. „Je to postgraduát. Jeden z našich nejschopnějších studentů.“

Na začátku semestru k nám přestoupil z Cardiffu.“ Podívá se na Ev a ukáže prstem na její notes. „To znamená v říjnu.“

Ježiši, díky, pomyslí si Everettová. Jak by někdo jako já mohl vědět, kdy začíná semestr?

„Co ta druhá osoba, která je do věci zapletená?“ zeptá se Ev pevným hlasem.

Reynolds se zachmuří. „Obávám se, že druhá strana patří mezi akademiky.“

To ji rozhodně nepřekvapuje — a nejen proto, že má za sebou zmíněný výcvik.

„Dobře,“ řekne Quinn, kterému rychle dojde trpělivost, jestli budou dál takhle chodit kolem horké kaše. „Asi by bylo nejlepší promluvit si přímo s těmi dvěma.“

• • •

„Dáš si ještě sklenku vína?“

Erica zvedne oči a zastíní si je dlaní. Sedí na terase Gilesova domu. Jsou to vlastně tři rybářské boudy spojené do jednoho dlouhého nízkého prostoru s bílými zdmi, dohledka vybroušenými kamennými podlahami a výhledem na Southampton Water. Uvnitř je příjemný chládek, ale tady venku ji oslepují sluneční paprsky. Aspoň se konečně zvedl vítr. U ústí řeky se mezi tankery mířícími k rafinerii houπά ve větru asi pět menších jachet. Somerová nikdy neplachtila ani na to neměla chuť, ale najednou by si přála být tam venku, na vodě, sama. Nemusela by na nikoho myslet, nikomu se zodpovídat, jen by byla vydána napospas proudu a nad hlavou by se jí rozkládalo blankytně modré nebe. Je to momentální přání, které okamžitě vystřídá osten výčitky. Měla by být vděčná, že je vůbec tady — v tomhle nádherném domě s Gilesem, který se hrozně snažil, aby jim připravil skvělý víkend, ale na rozdíl

od většiny chlapů ji na to co pět minut neupozornuje. Koupil Eričino oblíbené víno, do ložnice postavil vázu s květinami, do sprchy dal čisté ručníky. Byl to krásný den. A taky měli krásný oběd. Jakože doslova. Drobný bílý sýr, dozlatova upečenou focacciu s rozmarýnem a se solí, zralé fiky, prosciutto a kostičky temně oranžového kdoulového želé. Tabule vysloveně volala po hashtagu *#foodporn*.

Somerová zavrtí hlavou: sklenice s vínem, kterou jí Giles nalil asi před půlhodinou, zůstala stát na stole prakticky netknutá.

Giles si sundá brýle, aby se jí mohl podívat do očí. „Je všechno v pohodě?“

Erica rychle přikývne a natáhne se pro sklenici. Snaží se. „Jo, jasně, jenom jsem se před chvílí nějak necítila. Nic to není.“

Přisedne si k ní.

„Jestli nechceš, nemusíme večer nikam chodit. Já jen, že když jsi tu byla posledně, říkalas...“

„Ne,“ skočí mu Erica do řeči. „Chci si vyrazit. Jenom to prosím tě přestaň pořád řešit!“

Erica se zahledí na vodu, racky a kroužící lodě. Na cokoli, jen aby se nemusela dívat na bolest a údiv v jeho očích.

• • •

Adam Fawley

7. července 2018

15:17

Hilary Reynolds není první děkan, se kterým mám pracovní tu čest. Děkani, proděkani, vedoucí — tituly se můžou lišit, ale všichni si mistrovsky osvojili ono zvláštní pozlátko:

ohromnou sebejistotu, kterou získáte častými večeremi s důležitými lidmi, množstvím podřízených i zvykem dělat si věci po svém. A Reynolds není výjimka, aspoň ne na první pohled. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že ve vzduchu je cítit strach. Obrovský strach. A taky než mi dojde, z koho tenhle strach číší.

Stojí ve vzdálenějším rohu kanceláře a opírá se o židli u okna. Může mu být tak dvaadvacet, možná o rok víc. Má světlou pleť a karamelově hnědé vlasy, na konečcích odbarvené na blond. Na předloktí tmavé tetování, cosi špičatého a zlověstného, asi jako benátská maska. Je vyšší než já a taky udělanější. Atletická postava. Kdybyste se mě ptali, tipoval bych ho na hráče ragby.

„Inspektore Fawley,“ pronese Reynolds s drobným zakašláním. „Jsem velice rád, že jste se k nám připojil. Tohle je Caleb Morgan. Studuje na matematicko-fyzikální fakultě. Zkoumá zhuštěnou lineární algebru pro rozsáhlé strojové učení.“

Povýšený, a ještě navíc odvádí pozornost. To se musí Reynoldsovi nechat. Informace, kterou mi sdělil, je úplně irelevantní, ale on to udělal s pompou.

Quinn musel moje popuzení vycítit, protože se rychle ozve. „Máme tu nařčení ze sexuálního obtěžování, šéfe.“

Zírám na něj. Na co si to do prdele hraje? Tohle jsou základy policejní práce, které se učí ještě na akademii — než se setkáte s pachatelem, dejte si ze všeho nejdřív dohromady dostupná fakta. Všechna.

Odtáhnou Quinna kousek stranou. „Co tady dělá?“ zeptám se tiše. „To tě nenapadlo promluvit si nejdřív s obětí?“

Quinn zrudne. „Napadlo,“ řekne. „To je on. On je ta oběť.“

Otočím se zpátky k Morganovi. Vpíjí se do mě bleděmodrýma očima. Teď se červenám zase já. Když si ho pořádně prohlédnu, všimnu si červenofialové modřiny na krku. Přestože je to proti všem pravidlům, proti všemu, co do nás v dnešní

době hustí ze všech stran, nemůžu si pomoci a říkám si — ten kluk má metr osmdesát a postavu zadáka, ten by se přece určitě ubránil, kdyby...

„Takže,“ řekne Reynolds, podívá se na Quinna a potom na mě, „když jsme si konečně vyjasnili situaci, předpokládám, že budete chtít mluvit i s druhou stranou.“

Ev se na mě rychle podívá. „Jedná se o jeho školitel—“

Reynolds jí skočí do řeči. „Samozřejmě bych preferoval, kdyby se výslech neodehrával na půdě univerzity, zvláště vzhledem k tomu, že ani k incidentu nedošlo tady. Adresa je: Monmouth House, St. Luke Street,“ dodá a znovu se posadí. „Navíc je sobota odpoledne, takže se domnívám, že ji s největší pravděpodobností zastihnete doma.“

Jí?

Na Morgana zaútočila žena?

. . .

V Risinghurstu se mezitím Alex Fawleyová loučí se svojí sestrou. Skoro celou půlhodinu jim zabralo dostat do auta psa a oba kluky a nutno dodat, že z těch tří kladl nejmenší odpor pes. Gerry sedí za volantem a netrpělivě čeká, kdy už konečně vyrazí. Obává se, aby si jeden z chlapců už potřetí nevzpomněl, že ještě potřebuje na záchod.

Nell sestru obejmě a pevně ji stiskne v náručí.

„Kdybys cokoli potřebovala, ozvi se, ano?“

„Vážně jsem v pořádku. Adam je skvělý.“

Nell se od ní odtáhne. „Pokud ovšem nepospíchá do práce i tehdy, kdy měl mít den volna.“

„Nemůže za to. Takový už má džob.“

Nell se zašklebí. „Nemusíš mi nic vysvětlovat, znám ho skoro tak dlouho jako ty.“

V ulici se náhle ozve rána — jenom dva skateboardisti, kteří cestou z kopce využili gravitaci a přeskočili retardér, aby si vyzkoušeli pár triků —, ale Nell si všimla, jak sebou Alex trhla, i když se to okamžitě pokusila zamaskovat.

„Jenom dvojička kluků, co dělají randál, tak neměj zbytečné obavy. Ten chlap, Parrie, se k tobě nesmí ani přiblížit. To přece víš, ne?“

Alex se nuceně usměje. „Mám prostě nervy na pochodu.“

Dveře auta se otevřou a Gerry se vykloní ven. „Tak půjdeš už?“

Nell sestře ještě rychle stiskne paži. „Pamatuj na to, co jsem ti říkala: kdybys něco potřebovala — a tím myslím cokoli —, stačí zavolat. Jasný?“

Alex přikývne, Nell nasedne do auta, ale i když vůz zmizí z dohledu, Alex dál postává na místě a zkřížené paže si pevně tiskne k tělu. Ti dva skateboardisti dál sjíždějí kopec a cestou dolů zkoušejí různé kousky, ale ona je nesleduje. Dívá se za ně, skrze ně, na bílou dodávku zaparkovanou o několik domů dál. Na místě řidiče sedí nějaký muž a kšiltovku má staženou hluboko do čela.

Nesejde na tom, jak často jí všichni opakují, že Gavin Parrie se od ní bude držet dál, že přísně sledují jeho pohyb, že má na noze monitorovací zařízení. Přesto ho Alex vidí za každým rohem, v každé dodávce, v každém stínu i letmo zahlédnutém obličejí.

Protože on to ví. A jednoho dne — možná ne dnes ani tento týden, měsíc nebo rok —, jednoho dne si ji najde a přinutí ji zaplatit za to, co tenkrát udělala.

Venku je třicet stupňů, ale ona se najednou roztřeše a na horké kůži jí vyrazí studený pot.

Napravování křivd, S3: Očištění Pouličního násilníka?

5. července 2018

Napravování křivd, třetí série: Očištění Pouličního násilníka? Epizoda 1. Gavin Parrie si odseděl více než osmnáct let za sérii brutálních sexuálních napadení, o nichž však od začátku tvrdil, že je nespáchal. V tomto podcastu se Jocelyn Naismithová z organizace Celá pravda znovu dívá na Parrieho případ a snaží se najít odpovědi na některé znepokojivé otázky, které zůstaly nedořešeny. Zpackala tenkrát policie vyšetřování? Domluvila se jedna ze svědkyň tajně s vyšetřovateli a poskytla usvědčující důkaz až po této dohodě? Nemohl skutečný pachatel zůstat na svobodě?

[IVY PARRIEOVÁ]

„Ahoj Gave, tady máma. Jen jsem ti chtěla dát vědět, že jsme dostali tvůj vzkaz ohledně slyšení. Všichni ti držíme palce, zlatíčko, a Jocelyn s celým týmem tvrdě dře, aby ti pomohla. Uvidíme se příští týden.“

[zvuk ukončovaného telefonátu]

[JOCELYN]

Jmenuji se Jocelyn Naismithová. To o mně mluvili v předchozím telefonickém hovoru. Hlas, který jste slyšeli, patří paní Ivy Parrieové. Ivy je sedmdesát šest let, žije v Coventry a právě jste si poslechli vzkaz, který nechala svému synovi. Nemohla s ním mluvit přímo,

protože v té době seděl ve vězení, konkrétně ve věznici Wands-
worth, kam ho odsoudili na doživotí za zločin, který — jak
od počátku tvrdí — nespáchal.

Nahrávka byla pořízena v dubnu 2018 krátce před Parrieho
slyšením u odvolací komise. Díky práci, kterou můj tým odvedl,
a s podporou Gavinova obhájce se nám podařilo zasluženě
vyhrát dlouhou bitvu, jejímž cílem bylo dosažení spravedlnosti.
V květnu tohoto roku byl Gavin Parrie konečně propuštěn
na svobodu.

Tato série podcastů vypráví Gavinův příběh. Dozvíte se
především to, jak byl usvědčen, řekneme vám, co se Celé
pravdě podařilo zjistit o původním policejním vyšetřování
a proč se domníváme, že skutečný pachatel je stále
na svobodě.

Jsem Jocelyn Naismithová, spoluzakladatelka Celé
pravdy, neziskové organizace, která si klade za cíl odhalovat
justiční omyly. Toto je Napravování křivd, třetí série: Očištění
Pouličního násilníka?

EPIZODA PRVNÍ: PROLOG

[tematická znělka — cover verze Aarona Nevilla k písni „I Shall
Be Released“ od Boba Dylana]

*Vedle mě v tomhle osamělém davu
stojí chlap, co prej je nevinnej,
celej den ho slyším nahlas křičet,
že to na něj ušil ňákej šmejda.
Vidím, jak se moje slunce šine,
od západu směrem k východu,
snad každým dnem, už každým dnem,
mi vrátí moji svobodu.*

[JOCELYN]

Bob Dylan tuto píseň složil v roce 1968 a v témže roce se narodil i Gavin Parrie. Byl prostřední ze tří chlapců — má staršího bratra Neila a mladšího Roberta (kterému celá rodina říká Bobby). Jeho matka pracovala na částečný úvazek v místním supermarketu, kde doplňovala zboží, otec Vernon byl zaměstnaný v tehdejším konglomerátu automobilového inženýrství zvaném British Leyland, který sídlil v Cowley na předměstí Oxfordu. Rodina žila v malém řadovém domku nedaleko Cowley Road, všichni tři chlapci navštěvovali tamější základní školu a později i střední Temple Green Secondary Modern.

V prvním ročníku na Temple Green byl Gavinovým třídním učitelem Ken Waring.

[KEN WARING]

„Gavin byl maličko raubíř, to se nedá nic dělat. Neustále se dostával do průšvihů. Ale nikdy jsem si o něm nemyslel nic špatného. Měl potíže se čtením, a když se na to podívám z dnešního pohledu, řekl bych, že by mohl být dyslektik. Tenkrát se ovšem podobné obtíže nediodagnostikovaly a samozřejmě se dětem nedostávalo žádné zvláštní péče. Žáci jako on rušili a dělali potíže, protože nestačili, a zaostávali v učivu. Ale vzpomínám si, že Gavin byl odjakživa velice zručný a z dílen nosil vždycky dobré známky. Nejspíš jsem předpokládal, že se potatí a bude taky pracovat v automobilovém průmyslu. Většina našich kluků tam ostatně skončila.“

[JOCELYN]

V roce 1984 se rodina přestěhovala do Manchesteru. Z podniku v Cowley Vernona Parrieho propustili, ale podařilo se mu najít jinou práci v jedné továrně na výrobu nákladních aut na severu. Pro Gavina nepřišlo stěhování v ideální chvíli, protože — jak jsme slyšeli — měl už tak problémy s učením.

Přestup na novou školu se ukázal jako nepřekonatelná překážka a v létě Gavin školu bez ukončeného vzdělání opustil.

V dalších dvou letech střídal jedno zaměstnání za druhým: pracoval jako uklízeč kanceláří, řídil dodávku, dělal fušky pro svého bratra Bobbyho, který se v té době živil jako fasádník. Dobře si to zapamatujte, později to v našem případě sehraje klíčovou roli.

Přibližně v té době se Gavin seznámil se ženou, kterou si později vzal za manželku. Sandře Powellové bylo šestnáct a fotografie z jejího rodinného alba ukazují typickou teenagerku z osmdesátých let, která se ráda baví. Veliké ramenní vycpávky, veliký úsměv a veliké vlasy. Přímo obří háro!

[SANDRA]

„No jo, já vím, ale všichni jsme v té době nosili na hlavě trvalou. Máma mi vlasy natáčela u nás v kuchyni.“

[zvuk otáčení stránky]

„Už si ani nevzpomínám, kdy jsem si je naposledy prohlížela. A už vůbec nemůžu uvěřit tomu, co jsem tenkrát nosila — no koukněte se na tyhle nadkolenky... Co jsme si tenkrát proboha mysleli?“

[JOCELYN]

To byla Sandra. Z jejího hlasu jste určitě poznali, že v ní stále dřímá kus té bystré, oprsklé puberťačky, kterou tenkrát byla, přestože následující roky si na ní vybraly krutou daň. Momentálně žije ve Skotsku a rozhodla se používat své dívčí jméno (později se dozvíme proč), ale po celou dobu zůstala s Gavinem v kontaktu a od samého začátku pevně věřila v jeho nevinu. To ale předbíháme, takže zpátky do roku 1986.

[SANDRA]

[zvuk otáčení stránky]

„Jé, tuhle mám ráda — tady jsme s Gavem v Blackpoolu pár tejdnu potom, co jsme se dali dohromady.“

[JOCELYN]

Krásná fotografie, nejen proto, že oba v ruce drží cukrovou vatu. Gavin má nesmělý úsměv a účes „mullet“, díky kterému vypadá trochu jako David Cassidy. Sandra se předvádí před objektivem, a přestože je o dva roky mladší, působí mnohem světlěji a vyspěleji než on. Ostatně i podle ní samé je to přesný popis začátku jejich vztahu.

[SANDRA]

„Gavovi hrozně dlouho trvalo, než si zvyk na to, že se přestěhovali do Manchesteru. Všichni jeho kamarádi zůstali v Cowley, což, řekla bych, nesl dost nelibě. Víím jistě, že jsem byla jeho první vážná známost. Tenkrát si ještě moc nevěřil. Příšerně dlouho mu trvalo, než mě někam pozval. Už jsem si začínala myslet, že nemá zájem.“

[JOCELYN]

Ale jakmile jejich vztah skutečně začal, věci se daly velmi rychle do pohybu. Během tří měsíců byla Sandra těhotná a na konci roku se jim narodila holčička jménem Dawn.

[DAWN MacLEANOVÁ]

„Moje první vzpomínka na tátu? Asi jak mě učil jezdit na kole, když mi bylo šest.“

[JOCELYN]

To byla Dawn. Pracuje jako kosmetička, je vdaná, má dvě děti a žije ve Stirlingu.

[DAWN]

„To kolo jsem dostala k narozeninám. Vzpomínám si, že tenkrát celý den strašně lilo — však víte, jak to v Manchesteru chodí —, ale on se mnou v tom dešti strávil několik hodin venku a já se i s kolem kymácela ze strany na stranu. Neměl vždycky takovou trpělivost, to je fakt. Vzpomínám si, jak nesnášel jakékoli vyplňování formulářů nebo úředních lejster. O všechny dokumenty pro sociálku, radnici nebo do školy se musela postarat máma. Podle mě se měl odjakživa na pozoru před podobnými lidmi. Myslím tím lidi, co mají nějakou moc nebo postavení. Říkával, že jenom čekají na svoji příležitost, aby vás dostali. A když se to vezme kolem a kolem, nakonec měl pravdu.“

[JOCELYN]

Během následujících deseti let se Sandře a Gavinovi narodily ještě dvě děti. Sandra pracovala jako kadeřnice, ale Gavin dál dělal jen podřadnější, dělnické práce, takže peněz nebylo nazbyt a bez sociálních dávek by to nezvládli. Po čase se začal tlak vyvolaný tíživou situací projevovat.

[DAWN]

„Když mi bylo asi jedenáct, věděla jsem, že tátu něco souží. Teda takhle, tenkrát bych asi nepoužila tohle slovo, ale bylo mi jasné, že není šťastný. Jako by se pořád kvůli něčemu zlobil. Navíc bych řekla, že dost pil, a to pak býval ještě naštvanější. A taky smutný. Vzpomínám si, jak jsem ho jednoho dne našla nahoře v ložnici v slzách. Bylo to poprvé, kdy jsem viděla nějakého

chlapa brečet, a hrozně mě to vyděsilo. A potom se to všechno pokazilo.“

[JOCELYN]

To se psal rok 1997. Druhého května toho roku někdo v Manchesteru na Lockhart Avenue napadl šestnáctiletou dívku. Útočník ji vtáhl do křoví, znásilnil ji a nechal ležet u krajnice.

O tři dny později Sandře večer zazvonil telefon.

Byl to Gavin. Volal z ústředí policie Velký Manchester. Zatkli ho. Za znásilnění.

[v podkresu začíná hrát píseň „I Fought the Law“ od skupiny The Clash]

Jmenuji se Jocelyn Naismithová a vy posloucháte *Napravování křivd*. Tento i další podcasty organizace *Celá pravda* najdete na Spotify nebo na jiných kanálech.

[zvuk slábne až doztracena]

• • •

Adam Fawley

7. července 2018

15:49

„Kdybyste šel laskavě s námi, oficiálně vás vyslechneme — výslech bude nahráván na kameru — a odebereme vám vzorky, které bude Královská prokuratura potřebovat, pokud váš případ postoupí k soudu.“

To mluví Ev. A nutno uznat, že jí to jde sakramentsky dobře. Možná je za tím výcvik, který absolvovala, ale jako by s ní